

Arrest

nr. 175 610 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016, datum waarop de zaak uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 7 september 2016, datum waarop de zaak nogmaals uitgesteld wordt naar de terechtzitting van 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 8 april 2014 aan de verzoekende partij betekend werd. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.08.2012 werd ingediend en op 18.02.2013, op 07.03.2013, op 23.05.2013 en op 27.05.2013 werd geactualiseerd door:

*G., R. (R.R.: ...)
nationaliteit: Nepal
geboren te B. op 19.07.1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene vermeldt dat hij ter staving van de identiteit van zijn cliënt een kopie van zijn Nepalese identiteitskaart toevoegt. Er dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde document een identiteitskaart van de Nepalese politie betreft, met vermelding van de toenmalige post van betrokkene, met name als 'Assistent Sub Inspecteur' (ASI) (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Er dient opgemerkt te worden dat deze beroepskaart enkel aantoont dat betrokkene gedurende een bepaalde periode bij de politie was tewerkgesteld en welke functie hij toen bekleedde, maar dat dit document geen nationale identiteitskaart uitmaakt. Alhoewel deze politiekaart bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont deze kaart niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde.

De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene voegt ter staving van zijn identiteit zijn Nepalese Citizenship Certificate toe. Dit document werd reeds voorgelegd bij betrokkene zijn asielprocedure, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde toen in zijn beslissing dd. 16.03.2012 dat het handelt om een gelegaliseerde Engelse vertaling van betrokkene zijn Nepalese identiteitskaart, uitgereikt op 23.11.2044 (6 maart 1988). Er dient opgemerkt te worden dat uit het louter voorleggen van een gelegaliseerde Engelse vertaling niet kan worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk in het bezit is van zijn Nepalese identiteitskaart. Een vertaling van een Nepalese identiteitskaart kan niet volstaan ter staving van de identiteit van betrokkene, hij dient het originele document voor te leggen.

Wat betreft het toegevoegde rijbewijs B van betrokkene, een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart.

Deze motivatie gaat eveneens op voor de bij actualisatie toegevoegde 'driving licence',

Betrokkene voegt in actualisatie een verklaring dd. 13.05.2008 toe van de 'Police Head Quarters'. Dit document kan niet aanzien worden als een door onze Dienst aanvaard identiteitsdocument daar dit document geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit

moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 17 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 8 april 2014 aan de verzoekende partij betekend werd. De motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: G., R.
geboortedatum: 19.07.1969
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Nepal*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting van 24 augustus 2016 wordt de advocaat van de verzoekende partij erop gewezen dat de broer van de verzoekende partij op 2 februari 2015 tijdens een adrescontrole verklaard heeft dat de verzoekende partij reeds een maand vertrokken was. Voorts wordt de verzoekende partij op 10 februari 2016 van ambtswege uit het register afgevoerd. Ten gevolge van de verklaringen van de broer van de verzoekende partij en van de ambtswege afvoering, wijst de waarnemend voorzitter op artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat het volgende bepaalt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Bijgevolg wordt aan de advocaat van de verzoekende partij gevraagd of deze een begin van bewijs kan leveren dat het vermoeden van artikel 39, §7, van het Vreemdelingenbesluit kan weerleggen. Om de advocaat van de verzoekende partij de kans te geven om een begin van bewijs te leveren om het bovenstaande te weerleggen, werd de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 7 september 2016. Daar de advocaat van de verzoekende partij met de verkeerde persoon in contact was, werd de zaak nogmaals uitgesteld naar de terechtzitting van 21 september 2016. Ter terechtzitting van 21 september 2016 deelt de advocaat van de verzoekende partij mee dat zij de verzoekende partij veelvuldig heeft gecontacteerd, maar dat zij geen antwoord heeft gekregen. Voor het overige stelt ze zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen met betrekking tot het belang.

In casu moet er dan ook, mede gelet op de verklaringen van de broer van de verzoekende partij, de afvoering van ambtswege van 10 februari 2016 en in toepassing van artikel 39, §7, van het Vreemdelingenbesluit, worden aangenomen dat de verzoekende partij het land heeft verlaten. Daarenboven ligt er geen begin van bewijs voor dat de verzoekende partij verhuisd is naar een andere gemeente in België.

Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, kan de verzoekende partij dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731). De Raad dient op te merken dat het belang van verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien de verzoekende partij niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf, die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, *quod in casu*, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989).

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, dient aangenomen te worden dat de verzoekende partij het grondgebied verlaten heeft en bijgevolg uitvoering gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor deze zonder voorwerp geworden is. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang meer bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Ter terechtzitting wordt geen begin van bewijs aangebracht dat de verzoekende partij nog in België verblijft, nadat zij van ambtswege werd afgevoerd op 10 februari 2016. Nu zij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in België *in casu* niet meer mogelijk. Voorts heeft ze ook gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen kan de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij het beroep, gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij geen in België verblijvende vreemdeling meer is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat ze ook gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoekende partij toekomt, wanneer er twijfel rijst omtrent haar belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

Met haar algemeen en vaag betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij niet aan dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen heeft. Er ligt geen begin van bewijs voor dat de verzoekende partij verhuisd is en alsnog in België verblijft. Het gegeven dat zij op 8 mei 2014 beroep aangetekend heeft tegen de bestreden beslissingen, en dat haar zaak op de terechtzitting van 24 augustus 2016 behandeld wordt, doet ook geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Immers, nu zij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in België niet meer mogelijk. In dit verband wijst de Raad er voorts ook op dat de verzoekende partij door, zoals hierboven besproken, geen klaarheid te scheppen inzake haar actuele verblijfssituatie en door aldus de rechter haar medewerking te onthouden, blijk geeft van een gebrek aan belangstelling voor en belang bij het ingediende beroep tegen de bestreden beslissingen.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS